

Προσωρινά Γραφεία
Πατησίων 26 - Αθήναι

“Η Τέχνη”

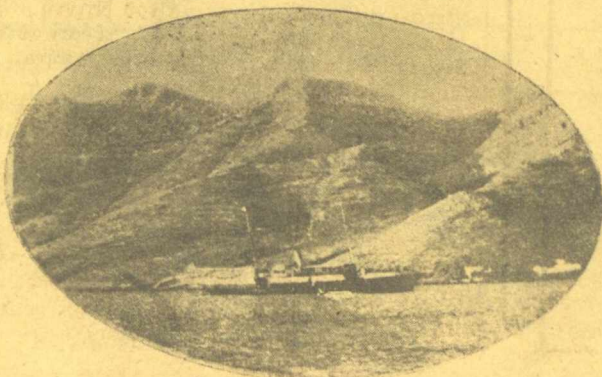
Εικονογραφημένη

ΑΠΟ ΤΑ ΩΜΟΡΦΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

Πλάκα - ΜΗΛΟΣ

ΣΙΦΝΟΣ - ό Λιμήν τών Κομχωρών

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

III III III ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ Ι ΙΟΥΛΙΟΥ 1925 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 15

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἡ ὁμαδικὴ ἐκθεσίς, πού μᾶς παρουσίασαν οἱ ὀκτώ καλλιτέχναι εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον Πειραιῶς, μᾶς ἔδωκε τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς τεχνίτου, πού ἴσια με σήμερα δειλὰ καὶ μετριόφρονα μᾶς ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὶς τελευταῖες ἐκθέσεις τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

Τὰ λίγα ἔργα τοῦ Καλλιγᾶ μᾶς ἔδιναν ἓνα συνειδητὸ τεχνίτη, μελετημένο, πού 'θελε ἀληθινά, χωρὶς ρεκλάμες ν' ἀνέβῃ τὰ δύσκολα σπαλοπάτια τῆς Τέχνης. Καὶ νὰ τώρα με τὰ ἔργα πού μᾶς παρουσιάζε-ται, μᾶς δείχνει ὅτι τὸ 'πέτυχε' ἐξευγενίζοντας τὴ φύσιν, ἐξυψώνεται σ' ἓνα τεχνίτη νεωτεριστή, μά... ἀληθινὰ νεωτεριστή, αὐστηρὸ ἐκτελεστή τοῦ σχεδίου με βάθος προσωπικοῦ ἐπιπέδου, μ' ἀτμόσφαιρα ἀρμονικὴ καὶ γεμάτη ἀληθινὴ ποίησι. Ἀλήθεια ἐμπνευσμένη, φωτεινὴ, ἀπαλή: Δὲν κίτταξε νὰ μᾶς κρύψῃ μέσα σὲ ἐξωφρενικὰς τεχνοτροπίαις εἰς τῆς ἀδυναμίας του, ὅπως μέχρι σήμερα μᾶς παρουσιάζονται τόσοι μ' ἀδύνατη τέχνη ἀλλὰ με δυνατό ἐγωισμό πού ἐπιδιώκουν στρεβλώνοντας τὴν ἀλήθεια νὰ ἐπιβληθοῦν δίχως θετικὴ ἀξία, παρὰ μονάχα ἀρλουμπίζοντας νὰ δημιουργεῖται γύρω ἀπ' τὴν ψευτιά τους λόγος.

Σ' τὰ ἔργα τοῦ Καλλιγᾶ, τὰ δένδρα εἶναι δένδρα κ' οἱ βράχοι εἶναι βράχοι. Εἶναι ἀποδοσμένη ἡ φύσις ξευγενισμένη με ἀπλότητα, πού δείχνει τὸ δυνατό τεχνίτη, κείνον πού ξέρει τί ἀπ' τὴ φύσιν πρέπει ν' ἀφαιρέσῃ καὶ τί νὰ τονίσῃ γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὴ δύναμιν εἰκόνας καλλιτεχνικῆς, βγαλμένης ἀπὸ ποιητικὴ ἀτμόσφαιρα πού κυβερνᾷ ἡ ἀτομικότης τοῦ τεχνίτου, καὶ ὅχι οἱ κακότεχνες μιμήσεις μαῦμουδιζόντων ψευδοτεχνιτῶν. Στὰ ἔργα τοῦ Καλλιγᾶ «Στὸ Μοναστήρι» «Στὴν Αὐλὴ τ' Ἁγίου Νικολάου» «Στὸν Ἅγιον Λευτέρη» διακρίνει ὁ θεατὴς μέσα στὴν ἀπλότητα τοῦ χρωματισμοῦ τὴν δυνατὰ ἀπλοποιημένη, τὴ μυστικὴ πάθεια πού ἐμπνέουν τὰ θέματά του. Βλέπει τὴν ἀληθινὴ ἡσυχία τοῦ Μοναστηριοῦ. «Στ' Ἀναφιώτικα» σὲ βάζει μέσα στὴν ἀληθινὴ αὐλὴ τῆς γειτονιάς, δίχως νὰ θέλῃ αισθάνεσθαι τὴν νοικοκυρεμένη αὐλοῦλα τῆς παλιᾶς Ἀθήνας. Με δυὸ λόγια ἡ ἐκθεσίς τοῦ Πειραιῶς μᾶς φανέρωσε ἕναν ἀληθινὸ τεχνίτη, ἐμπνευσμένο μὰ καὶ εἰλικρινὴ ἐκτελεστή πού ἀσφαλῶς πολλὰ μᾶς ὑπόσχεται στὸ μέλλον.

Ὁ Ρενιέρης μᾶς παρουσιάζεται νεωτεριστής, ἀλλὰ τὰ ἔργα του δὲν τὰ διακρίνει οὔτε ἀτομισμὸς οὔτε δύναμιν τεχνίτου. Εἶναι ἀπὸ τῆς συνειθισμένες ἀρνήσεις πού γυρεύουν νὰ σοῦ ἐπιβληθοῦν.

Ὁ Λύτρας: Εἶναι ὁ γνωστὸς πορτραίτιστας γιὰ τὸν ὁποῖον, νομίζω πῶς περιττεῖται κάθε κρίσις.

Κ. ΦΑΚΕΛΟΣ

ΜΑΓΝΗΤΙΣΤΗΣ

ΤΟΥ ΟΦΦΕΜΠΑΧ

Διὰ πρώτην φοράν μεταφρασθεὶς, ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιευόμενος.

Ὁ «Μαγνητιστής» εἶναι ὁ καθρέπτης, εἶναι ἡ ψυχὴ, τὸ εἶναι τοῦ ΟΦΦΕΜΠΑΧ.

ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

Κωμῳδία εἰς πράξεις δύο, ὑπὸ Γερασίμου Σπαταλά.

Τὸν κ. Γεράσιμον Σπαταλᾶν, ἐγνωρίζαμεν ὅλοι ὡς ποιητὴν καὶ ἐθανυμάζαμεν ὡς ἐρμηνευτὴν τοῦ ἔργου τοῦ Σολωμοῦ, χωρὶς ποτὲ νὰ φανταζώμεθα ὅτι θὰ τὸν ἐβλέπαμεν καὶ ἀπὸ σκηνῆς, ὑποκλινόμενον ἐπιχαρίτως, πρὸ τοῦ χειροκροτοῦντος τοῦ ἔργου του, κοινοῦ.

Ἡ «Κληρονομία τῆς θείας», ἀνεβιβάσθη τὴν προ-παραλθοῦσαν ἐβδομάδα ἀπὸ τὸν θίασον Βεᾶκη—Νέζερ εἰς τὸ Κεντρικόν. Πρόκειται περὶ μιᾶς εὐφρεστάτης διπράκτου κωμῳδίας, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ὑπόθεσιν, γνωστὸν ἐπιτανησιακὸν ἀνέκδοτον.

Ἐνας ἀνεπιὸς πολλὰ ἐξοδεύσας καὶ μοχθήσας διὰ κάποιαν ἐτοιμοθάνατον θεῖαν του δὲν ἐννοεῖ νὰ χάσῃ οὔτε ἓνα ὄβολόν ἀπὸ τὴν περιουσίαν της.

Καὶ πολὺ δικαίως. Ἀλλὰ ἡ πλουσία θεῖα ἀποθνήσκει χωρὶς νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἀνεπιοῦ της, ἡ δὲ περιουσία κατὰ τὰ κληρονομικὰ ἔθιμα πρόκειται νὰ διανεμηθῇ μεταξὺ τοῦ γνωστοῦ μας ἀνεπιοῦ καὶ ἑνὸς ἀγνωστοῦ μας ἀδελφοῦ του, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε περιεποιήθη τὴν θεῖαν του, χωρὶς νὰ παύσῃ ἐκ τούτου νὰ λέγεται ἀνεπιὸς της. Πρὸ τοῦ κινδύνου, ὁ ἀπαιτητικὸς ἀνεπιὸς σοφίζεται νὰ ἀναγκάσῃ τὴν θεῖαν του τὴν ἀποθανοῦσαν, νὰ συντάξῃ διαθήκην, ἐνώπιον συμβολαιογράφου καὶ μαρτύρων.

Ἐνας παμπόνηρος τύπος ὑποδηματοποιοῦ, ὁ Μαστρομανώλης (κ. Νέζερ) σπανὸς ὡς Σεμιτέλος, χρησιμοποιεῖται καταλλήλως. Λαμβάνει τὴν θεῖαν τῆς ἀποθανούσης θείας, φορεῖ μάλιστα καὶ μὰ νυχτικὰ της καὶ ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον ἐνώπιον ἑνὸς συμβολαιογράφου μύσπος καὶ δύο μαρτύρων μεθυσμένων πρὸς τοῦτο ἡ ψευδο-θεῖα ὑπαγορεύει τὴν διαθήκην της πρὸς ὄφελος τοῦ καλοῦ ἀνεπιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Μαστρομανώλης νομίζει ὅτι καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ ὀφελῆθῃ ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῆς θείας, καὶ διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ ἀφήσει ἐλάχιστα πράγματα εἰς τὸν πονηρὸν ἀνεπιὸν τῆς κληρονομουμένης, ἀφήνει τὰ περισσότερα εἰς τὸν... καυμένο τὸν Μαστρομανώλη.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνέκδοτον. Ὁ κ. Ν. Σπαταλᾶς τὸ

διήρωσε εις πράξεις δύο τὸ ἐστόλισε μὲ διάφορα ἄ-
στεία, μὲ ἓνα ἱατρὸν καὶ μὲ μίαν πεθαμμένην, ἣ ὅποια
παρὰ μὲν ἐπὶ σκηνῆς καὶ ὅλην τῆς ἀ' πράξεως, τὴν
διάρκειαν, καὶ τὸ παρῆδωσε εἰς τὸν κ. Βεάκην, ὁ ὅποι-
ος πάλιν τὸ ἐσεβρίσειεν εἰς τὸ νοῆμον κοινόν.

Ὁ διάλογος τοῦ ἔργου δὲν εἶναι κακός. Ἴσως μά-
λιστα νὰ εἶναι καὶ ἄριστος. Ἀλλά, ἡ παρουσία τοῦ
πεθαμένου καὶ τοῦ γνωστοῦ τῆς ὑποθέσεως — μὰς
εἶχε διηγήσῃ τὸ ἀνεκδοτόν. Ἐνας δάσκαλος Κεφα-
λωνίας, εἰς τὴν γ' δημοτικῆς — δὲν ἐπέτρεψεν εἰς
τὸν συγγραφέα νὰ δρέψῃ δάφνας. Ἐχειροκροτήθη ἄ-
καταήρως τὸ ἔργον καὶ ὑπεκλίθη ὁ συγγραφεὺς
πρὸ τοῦ κοινού ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ
ὡς ἐπιτυχία ἀφ' οὗ τὸ πλεῖστον τῶν θεατῶν ἐπῆγαν
εἰς τὸ θέατρον μὲ ἓνα σύνθημα:

—Θὰ βγάλουμαι τὸν Γεράσιμο στὴ σκηνή!...

Ἄς μὰς συγχωρήσῃ ὁ φίλος συγγραφεὺς. Δὲν
κατηγοροῦμεν τὸ ἔργον. Κατηγοροῦμεν τοὺς φίλους
του οἱ ὅποιοι κατῶρθωσαν νὰ στρατασάουον τὴν
γνώμην τῆς κριτικῆς.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ κληρονομία τῆς θείας, ἄ-
ρσεν. Ὁ κόσμος ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ αἰ
ἀφείλομεν χάριτας εἰς τὸν κ. Σπαταλιάν, τὰς ὀφεί-
λομεν διότι ἔδωσε θέμα εἰς τὸν κ. Νέξερ, νὰ διαπλά-
σῃ ἓνα θαυμάσιον τύπον.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΛΑΟΥ

ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΕΣ

Ἐλαφρὰ ὑπερέττα εἰς πράξεις τρεῖς

Διμπρέττο Φ. Οἰκονομίδη — Μουσικὴ Ν. Συνοδινού.

Μία ἀληθινὴ ὄσας εἰς τὰ συνοικιακὰ θέατρα ὑ-
πῆρξεν ἡ προμέρα τῆς ὑπερέττας τῶν κ. κ. Ν. Συ-
νοδινού καὶ Φ. Οἰκονομίδη, εἰς τὸ θέατρον Λαοῦ.

Ἡ «Μοδιστροῦλες» δὲν ἄφησαν κανένα ἀπὸ τοὺς
θεατὰς δυσανεκτοῦμενον. Βεβαίως τὸ διμπρέττο δὲν
σπινθηροβολεῖ ἀπὸ πνεῦμα, ἀλλὰ ἡ ἐπέμβασις τοῦ
κ. Κυριακοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ γλυκυτάτη καὶ τεχνικῶ
τάτη μουσικὴ τοῦ καλοῦ συνθέτου, ἐκάλυψαν ὅλα τοῦ
διμπρέττου τὰ κενά.

Ἡ «Μοδιστροῦλες» μολονότι ἔχουν ὑπόθεσιν λαϊκὴν
ἢ μάλλον ἐκτυλισσομένην ἐντὸς περιβάλλοντος λαϊκοῦ,
δὲν ὁμοιάζουσι μὲ κανέν ἄλλο ἀπὸ τὰ μέχρι σήμερα
γνωστὰ λαϊκὰ ἔργα. Ἐχουν τύπους πραγματικούς
καὶ ἀλλοφανεῖς, τοὺς ὁποίους ἐπιτυχῶς ὁ κ. Οἰκονο-
μίδης ἐτοποθέτησεν καὶ τοὺς ὁποίους ἔτι ἐπιτυχέ-
στερον υἱοθέτησεν ὁ συνθέτης κ. Συνοδινός. Ἡ μου-
σικὴ τοῦ ἔργου ἀρτία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως χωρὶς νὰ
θυμῆται παλαιὰ καὶ γνωστὰ μοτίβα, ὑπερήρσεν. Ση-
μειοῦμεν ἰδιαίτερον τὸ περίφημον φῶξ-τροπὸ τῆς Μο-
διστροῦλας (ἀ' πράξις), ἡ ρεφρὲν τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ
τὸ λαϊτ-μοτίβ τοῦ ὅλου τοῦ ἔργου. Ἐπίσης σημειοῦ-
μεν τὸ τραγοῦδι τοῦ βαθυφάνου τῆς γ' πράξεως. Στὸ
ἀπόμεινον τὸ ρυμοτόπι» τὸ ὅποιον εἶναι κριμα νὰ
εὐρίσκηται μέσα εἰς μίαν ὑπερέτταν, ἐν ᾧ δύναται νὰ
σταθῆ πολὺ ὑψηλότερα. Νομίζομεν ἐπιβεβλημένον νὰ
ἀναφέρωμεν καὶ τὴν ἐνορχήστρουσιν τῆς μουσικῆς ἣ
ὅποια εἶναι πραγματικῶς τελεία.

Οἱ ἠθοποιοὶ μελετημένοι καλὰ, ἀπέδωσαν τὸ ἔρ-
γον λαμπρὰ. Ἡ θεωρία τῆς μουσικῆς τοῦ κ. Κυρια-
κοῦ εἰς τὴν γ' πράξιν ἦτο θαυμασία.

Αἱ ἐμφανίσεις τῶν κυριῶν Ἀρίστης Δοῦκα καὶ
Κουμαριώτου πολὺ καλά, καθὼς καὶ τῶν κυριῶν Κ.
Δοῦκα καὶ Ρενίζου. Ὁ κ. Κυριακὸς ἀμίμητος.

Πολὺ ἤρσαν ἐπίσης οἱ χοροὶ τοῦ κ. Τοῦζέλλι κα-
θὼς καὶ ἡ δεσποινὶς Ρέντζου, ἣ ὅποια ἐξελλίσσεται εἰς
πανιάν χορευτρίαν.

Ἐνὰ μεγάλον εὖγε εἰς τὸν κ. Ν. Συνοδινόν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΘΗΣΕΙΟΥ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ὑπερέττα εἰς πράξεις τρεῖς

Διμπρέττο Ι. Πρινέα — Μουσικὴ Ι. Κομνηνοῦ

Τὸ κλειδί τῆς εὐτυχίας εἶναι μία νέα καὶ μυηκα-
στικὴ ἔκδοσις τῶν «Ἀπάχηδων» ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε
ἐπιτηρημένη οὔτε βελτιωμένη. Δύο κίςται, ὁ Καρδε-
ρίνας καὶ ὁ Γκαβίλλιας εἰσέρχονται εἰς ἓνα δωμάτιον
ἐνὸς σπιτιοῦ ὑπὸ ἐπισκευὴν διὰ νὰ προφυλαχθοῦν
ἀπὸ ἐπερχομένην βροχήν. Ἐκεῖ, ὁ Καρδερίνας διὰ
νὰ ἀστευθῆ καὶ διὰ νὰ δώσῃ συνέχειαν εἰς τὸ ἔργον
φορεῖ ἓνα φράκον ποῦ εὐρίσκει ἐπὶ τινος καθίσματος.
Εἰσβάλλον μερικοὶ ἀγνωστοὶ μὰς κύριοι κροῦζοντες,
οἱ ὅποιοι τὸν ἐκλαμβάνουν διὰ κάποιον κληρονόμον
τὸν ὅποιον ζητοῦν ὁ Καρδερίνας ὀδηγεῖται εἰς τὸν
πύργον τῆς πλουσίας θείας του καὶ κληρονομεῖ ὀλίγα
ἑκατομμύρια, τὰ περαιτέρω εἶναι εὐκόλως νοητά. Ὁ
Καρδερίνας ὁ κίςτης μεταβάλλεται εἰς πλούσιον.
Μερικοὶ ἔρωτες εἰς τὴν μέση. Ἡ Λαλὰ ἀγαπᾷ τὸν
φοιτητὴν, ὁ ὅποιος ἔρχεται ὡς ὑπηρετῆς τοῦ Καρδε-
ρίνα ὁ ὅποιος Καρδερίνας ἀγαπᾷ τὴν κόρην τῆς σπι-
τονοικοκυρᾶς τοῦ φοιτητοῦ, ἡ ὅποια κόρη ἀγαπᾷ τὸν
φοιτητὴν, ὁ ὅποιος φοιτητῆς εἶναι ὁ πραγματικὸς
κληρονόμος καὶ ὁ ὅποιος... θεέ μου!... Γενναῖ
δεκατέσσαρες!!...

Αὐτὸ εἶναι τὸ διμπρέττον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μου-
σικὴν, αὐτὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν ἀρέσῃ διότι ἦτο
ἀρκετὰ γνωστὴ ἐξ ἄλλων ἔργων.

Ὁ θίασος ὁμολογοῦμεν ὅτι μὰς κατέπληξεν. Λαμ-
πρὸς ὁ κ. Ζαφειρίου ὡς Καρδερίνας καθὼς καὶ ὁ
κ. Β. Μύλλερ ὡς Γκαβίλλιας.

Ἡ κ. Καμπανάκη ἀρτία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἣ
δὲ δ. Χρῦσσα Μύλλερ εἶναι ἡ μοναδικὴ συμπερέττα
τοῦ μέλλοντος.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΦΑΠΑΣ

Κωμῳδία μετ' ἀσμάτων
ὑπὸ Ν. Κοπακκάκη

Σημειοῦμεν ἀπλῶς ὅτι ἡ προμέρα αὐτὴ δὲν εἶχεν
συνέχειαν.

ΘΕΑΤΗΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Θεριακομένο σύννεφο. Μέσα σ' τὸ κατάμαυρο χάος
τῆς φουρτουνασμένης ζωῆς μου, στὸ ἀτέλειωτο αὐτὸ
τῆς μοῦρας μου μαρτύριο, σ' ἀντίκρισα παρήγορο
ἀστέρι, χρυσόφωτο ἀστέρι, χρυσόφωτη ἀχιτίδα νὰ χα-
ράξῃς ἀνέλπιστο γιὰ μένα δρόμο ὄνειρομένου λιμα-
νιοῦ. Κι' ἐνῶ λαχταριστὰ καὶ ἀχόρταγα θωροῦσα τὸ
λαμπερὸ ἀστερισμό σου νὰ ὀδηγῆ τόσο σπλαχνικὰ τὸ
ρημαγμένο καρᾶβι μου, ἀξάφνου θεριακομένο βλέπω
σύννεφο νὰ θαμπῶνῃ τὴν ὄμορφη λάμψη σου καὶ τὸ
ἀνέσπερο φῶς σου τρεμουλιαστὰ νὰ χάνεται μέσα ἀπὸ
τὴ βουρκομένη τῶν ματιῶν σου ὄψη...

Ἀθήναι Φεβρουαρίου, 1925

Α. Πρεκοπίου

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μὰς
διὰ τὴν μικρὰν βραδύτητα τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος
τεύχους, καθόσον αὐτὴ ὀφείλεται εἰς ἐπελθούσας μετα-
βολὰς περὶ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐν γένει ἔκδοσιν μὰς.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

κ. ΝΙΚΟΝ Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΝ

Συγγραφέα: Ἐσωτερικοῦ Ἐτησίου Δραχ. 100 Ἐξάμηνος 50
Ἐξωτερικοῦ Ἑσλίνια 16 Ἐσλίνια 9
Ἀμερικῆς Δολλάρ. 4 Ἐσλίνια 2 1)2

ΠΡΟΣΦΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΗΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 26

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΤΗΣ ΖΩΗ ΜΟΥ

Ἦ δέντρα, ὄμορφα δέντρα, ποῦ ἐλυκνίσαιτε
τοὺς πόθους μου στὰ φύλλα σας μὲ μέρα
—κι' ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τότε οἱ πόθοι μου
ὄρατοι ἀγνοῖ ὅσον αὐρὰς δροσοφιλημα,
τὸ δροσαυροκουμάτισμα τῆς νεότητος μου.
κι' ἦταν ὄρατοι ἀγνότατοι ὄλοι οἱ πόθοι μου,
κεν' τὴν ἡμέρα...

Πλατάνια μου βαθύσκια ποῦ τὸ σούρουπο
τὸ θεῖο ἀνάσασμά σας εἶχ' ἀκούσει
ὅσον λαμαρτίνεια μουσικὴ ν' ἀπολογῆται
λὲς προσευχῆ στὸν κόσμο τῶν ὄνειρων,
ὅσον δέηση στὴ λίμνη ποῦ σκεπάζετε
τὸ ἀνάσασμά σας, ὡ Πλατάνια μου, ὅσον δέηση
τὸ εἶχ' ἀκούσει...

Μὰ τώρα ποῦ οἱ σκληροὶ τοῦ βίου θόρυβοι
μὲ τράβηξαν, ἀθέλητα μακρὰ σας
σὲ πόλεων στενοῦς—βαρειοῦς ὄρξοντες
σὲ σκοτεινῶν γραφείων τὰ τραπέζια
νεκρώθηκαν οἱ πόθοι μου, ὡς νεκρῶνται
τὰ φύλλα σας ποῦ παίρνει ἀσπλαχνα ὁ ἀνεμος
πολὺ μακρὰ σας...

Κι' ἄς ἦταν ἓνα σούρουπο φθινόπωρου
νὰ ἔχομουν ὅσον ἄλλοτε κοντὰ σας
καὶ μὲ τὰ πεθαμμένα φυλλαράκια σας
τοὺς πόθους τοὺς νεκροῦς νὰ σαβανώσω
ποῦ πρῶτα—ὀμίματα—ἔσεις τοὺς ἐλυκνίσαιτε
ὡ δέντρα, ὄμορφα δέντρα, κι' ἄς ξεψύχαγα
στὴν ἀγκαλιά σας...

Ἄργος

Ἐρκασιες Φλοῖστος

ΣΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΣΟΥ ΤΟ ΤΑΦΟ

Σ' τῆς μάννας σου τὸν τάφο
θὰ πάω ἀργὰ τὸ δεῖλι
νὰ ρέξω μοσχολούουδα,
ν' ἀνάψω τὸ καντήλι

καὶ νὰ τῆς πῶ λόγια γλυκὰ
μὲ μάτια βουρκομένα
ποῦ σὲ 'καμε τόσ' ὄμορφη
τόσο γλυκεῖα γιὰ μένα.

Ἀθήναι 1912

Γ. Κουβαρᾶς

ΟΝΕΙΡΟ

Ἄποψε εἶδα ὄνειρο, πῶς τάχα τῆ ζωῆ μου
μὲ ἀγάπη τῆς στόλισε μὲ πίκρες καὶ χαρὲς.
Καὶ στ' ὄνειρό μου ἐννοιωθὰ νὰ χαίρεται ἡ ψυχὴ μου
Καὶ νὰ στεναζῇ μὲ καὶ μὲ τίς πρὸ πολλὰς φορὲς!

×

Ἄχ! τ' ὄνειρο ἐσβίστηκε ὅσον ἔφεξε ἡ μέρα
κι' ἡ ἀγάπη μου λιγώσθη ἐστάθηκε κι' αὐτὴ.
Ὅμως δεμένη τὴν ψυχὴ μου νοιώθω κεῖθε πέρα
ποῦ χάθηκε τὸ ὄνειρο κι' ἡ ἀγάπη μου μαζί!

Α. Γαλανάκη

ΣΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΔΟΣ Ν. Σ.

Ποῖος ποτὲ ἠμπόρεσε
τὸ ἀφθαστο νὰ φθάσῃ
νὰ φαντασθῆ, τὸ χέρι του
τ' ἀσύλληπτο νὰ πιάσῃ!

×

Θνητὸς δὲν τὸ κατῶρθωσεν
μόν' τοῦ Θεοῦ τὰ χέρια
εἶναι γιὰ τὰ Οὐράνια,
τοὺς Ἥλιους καὶ τ' ἀστέρια.

×

Καὶ στὸ δικό σου λευκῶμα
ἐκεῖνο ποῦ ταιριάζει
ἄγγελοι ἄς τὸ γράψουνε,
ἡ γράτσα ποῦ σοῦ 'μοιάζει,

×

Ἡ κάλλιο τὸ Βαγγέλιο
πάρε γιὰ λευκῶμά σου
κι' ἐκεῖ κοντὰ στὴν Παναγία
γράψε καὶ τὸνομά σου.

Ἀθήναι 1921

Ἄντ. Πρεκοπίου

ΣΑΝ ΤΙ ΜΑΝΤΑΤΑ

Ἀπὸ τὸ γοργοκίνητο
κρινόλευκό σου χέρι
ὅσον τι μαντάτα γράφονται;
Ἐνας Θεὸς τὸ ἔχει!!

×

Ἄν ἦναι μαῦρα κι' ἀραχνα
μὴ πρὸς θεοῦ τὰ λάβω.
Ἄν δὲν μὲ θές γιὰ φίλο σου,
λογάριάζε με σκλάβο.

Σμύρνη 1922

Α. Πρεκοπίου

Σ' ΛΥΡΙΑΝΗ ΝΥΦΟΥΛΑ

Ἄς ἦτανε στὸ χέρι μου
ἐγὼ νὰ σὲ προκίσω,
καὶ θρόνο σ' ὄνειροχτίστο
παλάτι νὰ σοῦ στήσω.

×

Νὰ ἔρχονται Βασιλισσες
καὶ νὰ σὲ προσκυνᾶνε
καὶ σκλάβες σου νὰ μένουνε,
πίσω νὰ μὴ γυριᾶνε.

×

Ἐτσι ποθοῦσα νὰ σὲ 'δῶ
καὶ νὰ σὲ καμαρώσω!
Γιὰ τέτοια χάρι ἔχομαι
τὸ αἵμά μου νὰ δώσω.

Ἀθήναι 1925

Α. Πρεκοπίου

ΟΦΘΕΜΓΙΑΧ

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΤΗΣ

«Η ζωή είναι μονάχα ένας ύπνος—και ξυπνάει κανείς, ούτε γώ δεν ξέρω πώς, ενῶ τὰ ὄνειρα πού τὴν πλημμυρᾶνε μοιάζουνε μὲ τὸν ἀφρὸ τῶν κυμάτων πού ἀσπρίζει, ταλαντεύεται καὶ χάνεται! . . .»

Κι' ὁ γέροντας βαρῶνος Κ. . . ὕστερ' ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀφορισμό, ἀπλώσε τὸ χέρι του μὲ τεμπέλικο κίνημα καὶ σήμαινε νὰρθεῖ ὁ ὑπηρέτης του, γιὰ νὰ τονὲ βοηθήσει νὰ πλαγιάσει.

Ὁ φθινοπωρινὸς ἀέρας φουσοῦσε ὄξω μὲ μάνητα κ' ἔκανε νὰ τρίζονε τὰ ξεγυμνωμένα κλαδιὰ τῶν δέντρων. Τὸ οἰκογενειακὸ σαλόνι χλώμιανε στὸ ἐτοιμοθάνατο φῶς τῶν κεριῶν. Ἡ Μαρία—ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, πού χανότανε σχεδὸν κάτω ἀπὸ τίς διπλές μεγάλου πέπλου, λευκοῦ σὰν τὸ πρῶτο λουλούδι τῆς χρονιάς κάτω ἀπὸ τ' ἀνοιξιὰτικο χιόνι—πάλευε μὲ δύναμη ἐναντίο τοῦ ὕπνου. Λιγὰκι πῶς πέρα στεκόταν ὁρθὸς, ἀκουμπώντας στὸ τζάκι, ὁ Ὀττιμαρ ὁ γιὸς τοῦ βαρῶνου, ἓνας σοβαρὸς φοιτητῆς, πού τὸ μυαλὸ του αἰωνίως φιλοσοφοῦσε.

—Μά, πατέρα, εἶπε ὁ νέος—πού δὲν παραδεχότανε καθόλου τὴν πατρικὴ αὐταρχικότητα στὰ ζητήματα τῆς μεταφυσικῆς,—πῶς μπορεῖτε νὰ ὑποστηρίξετε ὅτι τὰ ὄνειρα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς δὲν εἶναι μυστηριώδη φαινόμενα πού μᾶς μεταφέρουνε στὰ Βασιλῆα τοῦ ἀοράτου κόσμου, ἐνῶ αἱ αἰσθήσεις ἀναπαύονται;

—Εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης εἶπε ὁ βαρῶνος, μὲ κείνους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, πού ζητᾶνε πάντα τὴ φυσικὴ ἐξήγηση αὐτῶν τῶν φαινομένων, πού τὰ παραμεγαλώνει ἢ φαντασία σου. Ὅταν κοιμῶμαι ἱκανοποίημένος ἢ εὐδιάθετος, βλέπω ὁδὸν ὄνειρα. Ὅταν δὲν κάνω καλὴ χώνεψη, τότε μ' ἐπισκέπτονται ἐφιάλτες. Τὰ ὄνειρα, λοιπόν, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῆς διάθεσης τῶν σωματικῶν ὀργάνων.

Ἐλαβε τότε τὸ λόγο κ' ἡ ὁμορφὴ Μαρία: —Μὰ τὰ ὄνειρα δὲν μποροῦν νάνα ἢ ἔκφραση ζωϊκῶν πνευμάτων, πού παραδίνονται στὴν ἐνέργεια κατὰ τὸ διάστημα τῆς περιοδικῆς ἀπονάρκωσης τῆς ὕλης καὶ πού ἀνακοῦν τὴν κυριαρχία τους—γιὰ λίγες ὥρες—σ' αὐτὰ τὰ διαμερίσματα τῆς σκέψης, πού δὲν περιορίζονται οὔτε ἀπὸ τὸ διάστημα, οὔτε ἀπὸ τὸ χρόνο.

—Ἀχ! Θέ μου! τί μεγάλα καὶ σοβαρὰ λόγια γιὰ ἓνα τόσο μικρὸ καὶ ὁμορφὸ στοματάκι! φώναξε ὁ βαρῶνος, σκάζοντας στὰ γέλια. Μὲ κάνεις νὰ φοβᾶμαι, ἀγαπημένο μου κορίτσι, μ' αὐτὲς τίς πολυλογίες, πού σοῦ γέμισε τὸ κεφάλι ὁ φίλος μας ὁ γιατρός Ἀλμπάν. Ποτὲ νὰ μὴ λές, μπροστὰ στὸν κόσμο. τέτια πράγματα. Θὰ σὲ πάρουνε γιὰ τρελλή. Γνωρίζετε ἐξ ἄλλου, παιδιά μου, τί λίγη σημασία δίνω σ' ὅλες αὐτὲς τίς βλακείες, πού ἔχουν οἱ δῆθεν σημερινοὶ φιλόσοφοι στὰ δῆθεν συστήματά τους. Τὰ ὄνειρα εἶναι, ἀπλούστατα, τὸ ἀποτέλεσμα μᾶς ὑπερέντασης τῶν νευρικῶν ὀργάνων μας—καὶ τὴν ἀπόδειξη αὐτοῦ πού σᾶς λέω τὸ βλέπω στὶς δυσάρεστες ἐντυπώσεις πού γεννᾶνε πρὶν καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὴ διάρκειά τους. Καὶ ἂν, καθὼς φαντάζεται ὁ Ὀττιμαρ, τὰ ὄνειρα μποροῦσαν νὰ δημιουργήσουνε συνεννοήσεις πραγματικῶς—ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ σ' ἐκεῖνο πού τόσο σοβαρὰ τ' ὀνομάζει ἀόρατο κόσμο—τότε γιὰ ποῦ λόγῳ τὰ ὄνειρα νὰ μὴν ἦταν καὶ μὴ πρόκληση στὶς ἀτέλειες εὐδαιμονίες πού ἡ θρησκεία μᾶς προσφέρει τὴν ἐλπίδα τους γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, πέρα ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ζωὴ;

Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, ποτὲ δὲ θὰ παραδεχτῶ πῶς τὰ ὄνειρα μᾶς ἀνοίγουνε τίς πύλες τοῦ παραδείσου.

Ὁ Ὀττιμαρ ἦταν ἔτοιμος νὰ προκαλέσει ἀτελείωτη

συζήτηση π'άνω σαὐτὸ τὸ θέμα, ἀλλὰ ὁ βαρῶνος δὲν τὸν ἄφησε.

—Ἄς σταματήσωμεν ὡς ἐδῶ, εἶπε. Ἀπόψε δὲν αἰσθάνομαι καμιὰ διάθεση νὰ συζητήσω σοβαρὰ καὶ δὲν μοῦ χρησιμεύουν σὲ τίποτε τὰ ἐπιχειρήματά σου πού τὰ μαθαίνεις στὸ σχολεῖο. Ἐξ ἄλλου, θυμήθηκα τώρα πῶς σήμερα ἔχομε 9 Νοεμβρίου' αὐτὴ ἡ χρονολογία εἶνε γιὰ μένα ἢ ἐπέτειος μᾶς ἀναμνήσεως τῆς νεότης μου καὶ πάντοτε λυποῦμαι σὰν τὴν ξαναφέρνω στὸ μυαλό μου.

—Ἀλλὰ — διέκοψε ὁ φοιτητῆς— χωρὶς νὰ ριχτοῦμε στὰ σχόλια καὶ γιὰ νὰ περιορίσουμε τὸ ζήτημά μας σ' ἓνα μονάχα φαινόμενο, μήπως δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο, ἀπὸ τόσα καὶ τόσα γεγονότα, πῶς ἡ μαγνητικὴ ἐπίδραση...

—Ὁ! φώναξε ὁ βαρῶνος, νὰ μὴ προφέρεις ποτὲ αὐτὴν τὴ λέξη μπροστὰ μου. Μονάχα ἡ λέξη μαγνητισμὸς εἶναι κακὸ σημάδι γιὰ μένα. Ἐχῶ τὴν πεποίθηση πῶς ὅλοι ὅσοι καταγίνονται μὲ τὴ μελέτη αὐτῆς τῆς καταχθονίας τέχνης θὰ τιμωρηθοῦν μὴ μέρη—ἀργὰ ἢ γλήγορα ἀπὸ μὴν ἀναπόφευκτη καταστροφή πού θὰ χτυπήσει ἀλίπτητα τὴν ἐκκλησιαστικὴ περιέργεια πού τοὺς σπρώχνει νὰ θέλουν νάνασηκώσουν τὸν πέπλου πού μεταχειρίζεται ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κρύφτει τὰ ἔργα του.

Θυμᾶμαι πῶς τὴν ἐποχὴ πού τελείωνα τὲς σπουδές μου στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου ἦταν μέσ' στοὺς καθηγητῆς μας κ' ἓνας ἀνθρώπος πού ἡ παράξενη φυσιογνωμία του δὲν θὰ σβήσει ποτὲ ἀπὸ τὴν μνήμη μου. Δὲν μποροῦσα νὰ τονὲ δῶ κατὰ πρόσωπο, χωρὶς νὰ δοκιμάσω ἓνα αἶσθημα ἀνεξήγητον τρόμου. Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, μὲ τὸ γιγάντιο ἀνάστημά του καὶ μὲ τὰ ξεβιδωμένα μέλη του πού τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται σὰν σκελετός, εἶχε ἀσυνείθιστη εὐκνησία καὶ δύναμη. Διηγότανε πῶς ἅμα εἶτανε λοχίας σ' ἓνα Δανικὸ σύνταγμα, ἠγαγκάσθηκε νὰ ἐκπατρισθῆ ἔξ αἰτίας μᾶς μονομαχίας μὲ τὸ στρατηγὸ του. Ὑπῆρχε ὅμως καὶ μὴ διάδοση πῶς αὐτὸς ὁ ὑποπίτος λοχίας εἶχε σκοτώσει τὸν ἀρχηγό του κατ' ἄλλον τρόπο.

Ὅπως κι' ἂν ἔχει τὸ πρᾶμα, ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἦταν ἓνας ἀνθρώπος πολὺ σκληρὸς καὶ πῶς ἔκανε τὸ καθήκον του μὲ μοναδικὴ σοβαρότητα. Ὅστόσο, ἐρχόντανε καὶ μέρες πού ὁ χαρακτῆράς του γαλήνευε σὰ νὰ τοῦκανε κανεὶς μάγια, καὶ τότε ξεχνούσε ὅλην τὴν ἀπονιά του. Σ' αὐτὲς τίς στιγμὲς τῆς εὐδαιθεσίας του, λάβαινε μέρος στὰ παιχνίδια μας κ' ἔδειχνε γιὰ μερικὸν ἀπὸ μᾶς κάτι πού μποροῦσε νὰ τὸ πάρει καὶ γι' ἀγάπη.—Παρατήρησα πῶς ὅταν μοῦ ἔσφιγγε καμιὰ φορὰ τὸ χέρι, ἢ ἐπαφῆ αὐτὴ ἔκανε νὰ τρέχει στὶς φλέβες μου ἓνα περίεργο ρευστὸ πρᾶμα πού μὲ σκλάβωνε καὶ γώ δὲν ξαίρω μὲ ποιά δύναμη, πού δὲν μποροῦσα νὰ τῆς ἀντισταθῶ. Πολλοὶ σύμφωτοι γίνομαι μου ἔκαναν καὶ κείνοι τὴν ἴδια παρατήρησιν μὲ μένα. Μὰ οἱ μέρες τῆς ἀπότομης συμπαθείας του πρὸς ὅλους μας εἶτανε πολὺ σπάνιες. Ὁ πρῶην λοχίας ξανάπαινε ἀμέσως τίς ἀγριεὲς συνήθειές του καὶ τὴν ἔμφωτη σκληρότητά του. Συχνὰ τὸν κούφιενε μὴ ἔκσταση πού ἔφτανε στὸ παραμύθι. Καὶ τότε τονὲ βλέπαμε νὰ συμμαζεύεται ἀποναρκωμένος κάτω ἀπὸ τὴν παλιὰ κόκκινη στολή του.

Κ' ἔτρεχε — ντυμένος ἔτσι — μὲς τὸ σπίτι, κρατώντας ἓνα σπαθὶ στὸ χέρι του καὶ ξιφομαχώντας μὲ τὸ κενό, προχωρώντας κ' ὀπισθοχωρώντας σὰ νὰ βρισκόταν ἀντίκρου σὲ κάποιον ἀόρατο ἐχθρό. Ὑστερα, σταματοῦσε ξαφνικά, ἔρριχνε χάμω τὸ σπαθὶ του καὶ φαινότανε σὰ νὰ καταστράγγιζε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του τὸ μισητὸ πλάσμα πού κατώρθωσε νὰ τὸ ξαπλώσει χάμω. Αὐτὴ ἡ σκηνὴ— πού γινότανε πολλὰς φορὲς— συνωδεύονταν καὶ ἀπὸ τρομερὲς βλαστήμιες. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΛΒΕΤ

'Αλλὰ σᾶς βεβαίω

Ἵτα δὲν εἶσθε τώρα πειὰ καθόλου Ρομεὸ . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Καὶ μήπως φανταστήκατε πῶς εἶσθε σεις Συλβέτ;

ΣΥΛΒΕΤ

Εἶσθε λίγο πικρόχολος. . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Καὶ σεις. . . ξυνὴ Συλβέτ.

ΣΥΛΒΕΤ

Μὰ ἂν γελοῖος γίνατε γιὰ πέστε μου τί πταίω ;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Ναί, ναί. . . γελοῖος ἔγινα. Ἵλλα κ' ἐγὼ σᾶς λέω

Ἵτα δὲν ἦμουν μοναχὰ ἐγὼ γελοῖος. . .

ΣΥΛΒΕΤ

Ἵστω! . .

Γελοῖοι γίναμε μαζί. Τὸ ὄνειρό μας Ἵδὲς το

Ἵλήθεια πῶς διαλύθηκε. . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἐμπαιζὼν)

Ἵπαγωγή στ' ἀστεῖα

ΣΥΛΒΕΤ (ἐμπαιζούσα)

Καὶ ἡ σπαθιὲς εἰκονικῆς. . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ὁμοίως)

Χωρὶς καμμιὰν αἰτία

Νὰ σ' ἀπαγάγουν. . . Πῶ! . . . Πῶ! . . . Πῶ! . . .

ΣΥΛΒΕΤ (ὁμοίως)

Ἵ ψεύτικος σωτήρας! . .

Μνηστῆρ κοινός, κοινότατος, μὲς τοὺς κοινούς μνη-

[στῆρας.

(συλλογισμένη)

Κ' ἔτσι τ' ὄραϊο ποίημα ἔσβυσε πέρα ὡς πέρα

Σὰν σαπουνόφουσκα κοινὴ πού σπάζει στὸν ἀέρα

Καὶ δὲν ἀφίρει τίποτε παρὰ μὴ σταγόνα

Ἵπὸ τὸ σαπουνόνερο. . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἰδίᾳ)

Αὐτὰ τὰ λόγια μόνα

Μοῦ σφάζουν τὴ φτωχὴ καρδιά. . .

(δυνατὰ) Μοῦχε τὸ νοῦ μου πάρει

Ἵ Ρομεὸ καὶ ἡ Ζυλιέτ! . . . Στὸ εὐγενικὸ ζευγάρι

Τοῦ Σαίξπηρ δὲν θὰ μοιάσωμε ποτέ. . . ποτέ. . .

ΣΥΛΒΕΤ

Ποτέ!

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Δὲν θὰ βρεθοῦνε καὶ γιὰ μᾶς ἀλήθεια ποιηταὶ

Γιατί, ἀντὶ νὰ παῖξωμε σωστὰ τὴν τραγωδία

Μὴ παρωδία παῖξαμε. . . Ναί. . . ναί. . . μὴ παρωδία

ΣΥΛΒΕΤ

Τ' ἀηδόνι κοῦκκος ἦτανε . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Καὶ θέατρο ὁ τοῖχος

Κι' ὅταν ἐδῶ ἐρχόμαστε ν' ἀνταμωθοῦμε, δίχως

Κᾶν νὰ τὸ φανταζόμαστε, εἶμαστε μαριονέττες

Ποῦ τῆς κινούσαν στὰ κρυφὰ οἱ δύο σιλουέττες

Τῶν σεβαστῶν πατέρων μας

ΣΥΛΒΕΤ (σκεπτικῆ)

Ἵλήθεια, καὶ δὲν μένει

Παρὰ νὰ εἶμαστε πολὺ κ' οἱ δυὸ ἀγαπημένοι

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Θέλω νὰ ἀγαπιώμαστε μὲ τρέλλα

ΣΥΛΒΕΤ

Σὲ λατρεύω

Ἵρωτα μόνο Περσινά, ἔρωτα σοῦ γυρεύω

Γιατὶ μονάχ' αὐτὸς μπορεῖ νὰ κἀνὴ νὰ ξεχάσωμε

Τὸ ὄρεξήλιξ μας αὐτὸ . . Ἀγάπη μου. . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Νὰ φθάσωμε

Εἶς τὸ ζενιθ τοῦ ἔρωτος. . .

ΣΥΛΒΕΤ (ἐτοιμὴ νὰ φύγῃ)

Καλὴ σου μέρα

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Γεῖά σου

ΣΥΛΒΕΤ (ἀναχωρούσα)

Ἵσένα θὰ ὄνειρεύομαι στὸν Ἵπνο μου. Κοντὰ σου

Θέλω νὰ εἶμαι πάντοτε. . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἀναχωρῶν)

Κ' ἐγὼ! . . . Καλὴ σου μέρα

ΣΥΛΒΕΤ (ἐξερχομένη)

(ἐξέρχεται)

Χαῖρε! . . . (Ἵπὸ τινος ὁ Στραφορέλ ἔχει εἰσελθεῖ καὶ ἔρβιος εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς παρακαλουθεῖ)

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (μόνος)

Μὲ κοροιδεψανε. . .

(ἔξαρνα, βλέπων τὸν Στραφορέλ)

Ἵλλ' ὅμως ἐκεῖ πέρα

Ποῖος εἶν' αὐτὸς πού στέκεται μὲ τὸ φαροῦ παλτό

Καὶ τὰ μουστάκια τὰ στριφτὰ (φωνάζων)

Ποῖος εἶν' ἐκεῖ ὄρωτῶ. . .

Τί θέλετε ;

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΠΕΡΣΙΝΑΙ ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ (μειδιῶν καὶ προχωρῶν μεγαλοπρεπῶς)

Νὰ πληρωθῶ. . . κάποιο λογαριασμό μου

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Προμηθευτῆς στὸ σπίτι μας ;

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Τὸ εἶπατε! . . . Καλὸ μου

Παιδί, γιὰ τρέξετε μὴ στιγμὴ καὶ πέστε τοῦ

μαμπαῖ σας

Πῶς τὸν ζητῶ. . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

Μὰ πέστε μου ἀλήθεια τ' ὄνομά σας

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Τὸ ὄνομά μου ; Στραφορέλ! . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἀνακηρῶν)

Αὐτός; Ἵ! ὄχι! . . . φτάνει!

Αὐτὸ εἶν' ἀνυπόφορο. . . ἐμφάνισι νὰ κἀνὴ

Μέσα στὸ σπίτι μου αὐτός! . .

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ (μειδιῶν)

Λοιπόν τὰ ξέρετε ὅλα ;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ

(τοῦ πετὰ κατὰ πρόσωπον τὸν λογαριασμὸν)

Ἵσουν ἐσύ! . . .

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Δὲν ἦλπιζα νὰ κάνω καραμπόλλα

Μὰ ναί! . . . σᾶς τὸ ὀρκίζομαι. Ἵμουν ἐγὼ.

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἀπελπῆς)

Ἵ! φρίκη

Αὐτόν! νὰ συναντήσω αὐτόν! . . .

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Ἵχάσατε μὴ νίκη

Καὶ εἶμαι τόσον εὐτραφῆς, πού μοῦρχειται στὸ στόμα

Αὐτὸ πού λὲν καμμιὰ φορὰ. Ζοῦνε πολὺ ἀκόμα

Οἱ ἀνθρώποι πού μὲ σπαθιὲς σκοτώνετε! . . .

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (ἐιφουλκῶν)

Ἵ! σῶπα! . . .

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

(ἀποκρούων μὲ τὸν βραχίονα ὡς νὰ διδῆ μάθημα εἰφασίας)

Τὸ χέρι λίγο πῶς ψηλά! . . . εὐθυγενής! . . . δὲν τῶπα

Ἵτι σπαθὶ καλά—καλὰ δὲν ξέρετε; Ντροπὴ! . . .

(Μὲ ταχεῖαν κίνησιν ἀφαιρεῖ τὸ ἔξρος τοῦ Περσινά καὶ κατόπιν τοῦ τὸ ἐπαναδίδει ὑποκλινόμενος)

Τί βλέπω κουρασθήκατε;

ΠΕΡΣΙΝΑΙ (λαμβάνουν τὸ ξίφος)

Θέλει μ' αὐτὸ νὰ πῆ
"Ὅτι ἀκόμα εἶμαι παιδί. Φεύγω λοιπὸν καὶ τρέχω
Νὰ εὕρω περιπέτειες, καὶ μὲ τὸ κέφι ποῦ ἔχω
Θὰ κάνω ἔρωτας πολλοὺς. Μονομαχίες πλήθος
Στὸ δρόμο θὰ μονομαχῶ... ἐκεῖ... στήθος μὲ στήθος...
Θὰ κλέψω κ' ἀπ' τὴν ὄπερα πολλὰς γυναῖκες. Κι ὅσοι
Βρεθοῦνε μὲς τὸ δρόμο μου...
(ἔξέρχεται τρέχων καὶ κραδαίνων τὸ ξίφος)

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ

Μὰ ποιὸς θὰ μὲ πληρώσῃ

Στὸ τέλος;

(κυττάζων εἰς τὰ παρασκηνία)

"Εἰ σταθῆτ' ἐκεῖ, τί τρέχει μεταξὺ σας...

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ — ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ — ΠΑΣΚΙΝΩ

Εἰσέρχονται ὁ Μπεργκαμέν καὶ ὁ Πασκινὼ ξεμαλλιασμένοι,
(ἔσχιισμένοι, λερωμένοι).

ΠΑΣΚΙΝΩ

(διερῶν τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐπι-
στρέφων μίαν περρούκα εἰς τὸν Μπεργκαμέν)

"Ορίστε τὴν περρούκα σας...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ὁμοίως)

"Ορίστε τὴ δική σας

ΠΑΣΚΙΝΩ

Καὶ μήπως πειὰ φαντάζεσθε ὅτι μπορῶ νὰ ζήσω
Κοντὰ σας;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Γελαστήκατε. Κι' ἀμέσως θὰ χωρίσω

Κι' αὐτὰ τὰ δύο τὰ παιδιὰ... εἶναι ἀνοησία

Καὶ γιὰ τὸ γυιό μου στὸ ἐξῆς δὲν κάνω ἐγὼ θυσιά

ΠΑΣΚΙΝΩ

(Βλέπων εἰσερχομένην τὴν Σουλβίτ)

"Ἡ κόρη μου... ἄς κούψουμε τὰ νέα

ΣΚΗΝΗ Η'

ΟΙ ΑΥΤΟΙ — ΣΥΛΒΕΤ, ΚΑΤΟΠΙΝ ΜΠΛΑΙΖ
Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ, ΜΑΡΤΥΡΕΣ, ΜΟΥΣΙΚΟΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΚΕΚΛΗΜΕΝΟΙ

ΣΥΛΒΕΤ (ἔπιπτομένη εἰς τὸν λαμὸν
τοῦ Πασκινῶ)

"Αἰ Πατέρα...

Δὲν θέλω πειὰ τὸν Περσινά

(εἰσέρχονται ὁ Συμβολαιογράφος, οἱ μάρτυρες, οἱ μου-
σικοί καὶ λοιποὶ κεκλημένοι καὶ μένουσιν εἰς τὸ βάθος
Οἱ μουσικοὶ εἰσερχόμενοι παίζουν ἕνα μενουέττο)

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Φύγετ' ἀπὸ κεῖ πέρα

Οἱ μάρτυρες στὸ διάβολο..

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ (ἐκπληκτοί)

Πῶς;

ΑΥΛΑΙΑ

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

"Ὅτι λέω νὰ γίνῃ

Κι' ὁ συμβολαιογράφος σας...

Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ (ἔξιοσπεπῶς)

Τὶ λέει;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Νὰ μὴ μείνῃ

Κανένας πειὰ (ἀναχωροῦν ὄλοι)

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ (τῷ Πασκινῷ)

Μὰ τὰ λεφτὰ ἐγὼ δὲν λημονῶ...

ΠΑΣΚΙΝΩ

Μιλήσατε στὸν Μπεργκαμέν

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

"Ὅχι! στὸν Πασκανῶ

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ

Μὰ τ' εἶν' αὐτὰ; (ἀναγινώσκων τὸν λογαριασμόν)

"Ὁ Στραφορέλ, οἶκος ἐμπιστοσύνης

Διὰ ψευδῆ ἀπαγωγὴν ὥρας Δεσποσύνης.....

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Αφοῦ ξεμνηστευθῆκανε πῶς θέτε νὰ πληρώσω;

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ (πρὸς τὸν Πασκινῶ)

Μὰ Κύριε...

ΠΑΣΚΙΝΩ

Τί; ποιὸς; ἐγὼ; πεντάρρα δὲν θὰ δώσω

Τώρα ποῦ τὰ χαλάσανε; Δὲν εἴσατε καλά

(Τοῦ γυρῶν τὰ νῶτα. Εἰσέρχεται ὁ Μπλαίξ καὶ μιλεῖ
κρυφὰ στὸν Μπεργκαμέν)

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (τρομαγμένος)

"Ὁ γυιός μου εἶπεξ ἔφυγε;

ΣΥΛΒΕΤ (τρομάζουσα)

Τὶ λέει αὐτός

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ (ἰδίᾳ)

"Ἀλλά...

Γιὰ στάσου τότε...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (πρὸς τὸν Μπλαίξ)

Τρέξατε!... (φεύγει τρέχων)

ΣΥΛΒΕΤ (πίπτουσα ἐπὶ καθίσματος)

"Ὁ Περσινά...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ (ἰδίᾳ)

Καὶ τώρα;

"Ὡ! νὰ μποροῦσα νάκανα νὰ πέρναγεν ἡ μπόρα

Καὶ νὰ τοὺς τὰ ξανάφτιανα

ΣΥΛΒΕΤ

"Ἐφυγε!!...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ (θριαμβευτικῶς)

Θὰ κυττάζω

Γιὰ νὰτσιμπήσω τὰ ψιλὰ νὰ τοὺς τὰ ξαναφτιάξω!!

(ἀναχωρεῖ μαγλοσπεπῶς)

ΠΡΑΞΙΣ Γ'

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

"Ὡ! Μὰ... δὲν ξέρω ἂν μπορῶ...

ΠΑΣΚΙΝΩ

"Ἀφ' οὗ σῆς προσκαλῶ

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

"Ἐγα... μπέζικι προτιμῶ

ΠΑΣΚΙΝΩ

Κι' αὐτὸ εἶναι καλὸ...

Λοιπὸν; Νὰ πᾶμε γρήγορα;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Δὲν πρέπει νὰ ῥωτᾶτε...

"Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ φορὰ θαρρῶ πῶς μοῦ χρωστᾶτε

Δέκα πεντάρρες

(πρὸς τὸν κτίστην)

Μάστορα... θέλω δουλειὰ πολλή

Ο ΚΤΙΣΤΗΣ (ἄδων)

Τρα-λά-λά-λά... τρα-λά-λά-λά

ΠΑΣΚΙΝΩ (ἔξεργόμενος)

Φωνὴ πολὺ καλὴ!

(ἔξερχονται ἀμφοτέρω)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ, εἴτα ΣΥΛΒΕΤ

(Μόλις οἱ ἀνωτέρω ἐξέλθουν, ὁ κτίστης στρέφεται πρὸς τὸ κοινὸν
ἀφαιρῶν τὸν πλῆον του. Εἶναι ὁ Στραφορέλ).

ΣΤΡΑΦΟΡΕΑ

Ναί! εἶμαι κτίστης καὶ γι' αὐτὸ ἤλθα μασκαρεμένος

Νὰ κτίσω ὅτι ἐγκρέμισαν ὁ νέος ὁ καυμένος

Γυρῶν πάντα. Κυνηγὰ περιπετείας τώρα

"Ἄλλ' ὅμως εἶμαι βέβαιος πῶς πλησιάζ' ἡ ὥρα

Ποῦ θὰ ξανάρθῃ σπῆτι του καρμποτακισμένος

Θὰ εὕρῃ μᾶθημα γερό. Θ' ἀρθῇ μετανοιωμένος!

Κι' ἐγὼ ἐδῶ ἐργάζομαι τὴν κόρη νὰ γιαιτρέψω

"Ἀπ' τῆς ὁρμαντικότητος!... Κοντεύω νὰ πιστέψω

Πῶς μοναχὰ ὁ Στραφορέλ ἔχει προσόντα τόσα

(ἐξάγων φάκελλον τοῦ θυλακίου του)

Τὸ γράμμα εἶναι ἔτοιμο... Μὲς στὸ κουτί...

(θέτει τὸν φάκελλον ἐντὸς κοιλώματος ἐνὸς δένδρου)

"Ἀχ! πόσα

Καὶ πόσα εὐχαριστήρια πατέρες θὰ μοῦ δώσετε!...

"Ἐπήγατε τὴν ὥρα σας λιγάκι νὰ σκοτώσετε...

(ἀκροώμενος)

"Ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἔρχεται...

(καθήμενος πρὸ τοῦ κτιζομένου τοίχου)

"Ἄς πιάσω τὴ δουλειά...

(ἀρχίζει νὰ κτίσῃ πάλιν κρυπτόμενος ὀπισθεν τοῦ τοίχου)

ΣΥΛΒΕΤ

(ἐμφανίζεται φοβισμένη, παρατηρεῖ
μήπως τὴν κατασκοπεύουν καὶ
προχωρεῖ δειλὰ-δειλά).

Κανεῖς!... κανεῖς δὲν φαίνεται στὴν τόση σιγαλιὰ

Θὰ εὕρω ἀπόψε ἄρα γε κανένα γράμμα. Νὰ

Κάποιος ἱπότης ἔρχεται ἐδῶ παντοτεινὰ

Καὶ δίδει γράμματα σ' αὐτοῦ τοῦ δένδρου τὸ κουφάρι

Νὰ τὸ Ταχυδρομεῖο μου...

(κύπτει πρὸς τὸ κοιλίωμα τοῦ δένδρου
καὶ εὕρισται τὴν ἐπιστολήν τὴν ὅποι-
αν εἶχεν ἀποθέσει ὁ Στραφορέλ)

Κανεῖς δὲν τῶχει πάρε

"Ἀκόμη μυρουδιά...

(ἀποσφραγίζει τὸν φάκελλον καὶ ἀναγινώσκει)

"Συλβέτ, ποῦχεῖς καρδιά ἀτσάλι...

"Στὸ δένδρο πειὰ ἐπιστολή ποτὲ δὲν θ' αὔρης ἄλλη

"Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπήνησες τίγρις στὰ γράμματά μου

Σκηνοθεσία ἢ αὐτὴ. Εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς φαίνονται ὄλικα, διὰ
τὸ κτίσιμον τοῦ τοίχου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἤδη ἀρχίσει νὰ κτιζέται πρὸς
τὸ βάθος. Τοῦβλα, ἄμμος, μιστριά κ.λπ.
Μὲ τὴν ἄρσιν τῆς αὐλαίας, φαίνεται ἕνας κτίστης ὁ ὁποῖος
ἐργάζεται εἰς τὸ βάθος καθισμένος χάμω, μὲ τὰ νῦτα πρὸς τοὺς
θεατὰς.
Ὁ Μπεργκαμέν καὶ ὁ Πασκινῶ χωριστὰ, ἐκπέτρωθεν τοῦ τοίχου
ἐπιθεωροῦν τὴν ἐργασίαν.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ—ΠΑΣΚΙΝΩ—Εἰς κτίστης

Ο ΚΤΙΣΤΗΣ (ἐργαζόμενος καὶ ἄδων)

Τρα-λά-λά-λά

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (καθ' ἑαυτὸν)

"Ἀργεῖ πολὺ

Ο ΚΤΙΣΤΗΣ

Τρα-λά-λά-λά

ΠΑΣΚΙΝΩ (ὁμοίως)

Τὶ τρέλλα!

Τσοῦπ! ἕνα τοῦβλο ἔβαλε...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ὁμοίως)

Καὶ λάσπη...

Ο ΚΤΙΣΤΗΣ

Τρά-λα-ρέ-λα

ΠΑΣΚΙΝΩ (πάντοτε καθ' ἑαυτὸν)

Καὶ ἔχει νόστιμη φωνή... ἀλλὰ ἀργεῖ λιγάκι...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (ὁμοίως)

Σιγὰ-σιγὰ ὑψώνεται... κ' ἴσα μὲ τὸ βραδάκι

ΠΑΣΚΙΝΩ (ὁμοίως)

"Ὡς αὔριο ἕως ἐδῶ θὰ ἔχη προχωρήσῃ...

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (λυρικώτατος)

"Ὡ! τοῖχε! Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς σ' ἔχω ἐπιθυμήσει!

ΠΑΣΚΙΝΩ (τῷ Μπεργκαμέν)

Τί λέτε Κύριε;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

"Ἀλλά, δὲν μίλησα μαζί σας.

(σιγὴ μικρά)

Τὸ βράδυ σὰν τί κάνετε ὑστερ' ἀπ' τὸ φαγί σας;

ΠΑΣΚΙΝΩ

Σὰν τί νὰ κάνω; τίποτε... Καὶ σεῖς;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Κ' ἐγὼ ἐπίσης...

(Σιγὴ μεγαλειτέρη. Χαιρετίζονται καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ περπατοῦν.

Ἀΐφνης)

ΠΑΣΚΙΝΩ

"Ἀληθινὰ, γιὰ πέστε μου... Δὲν ἔχετε εἰδήσεις

"Ἀπὸ τὸ γυιό σας;

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Τίποτε, Τρέχει καὶ πάντα τρέχει.

ΠΑΣΚΙΝΩ

Θὰ τρέχῃ ὡς ποῦ νὰ σωθοῦν τὰ χρήματα ποῦ ἔχει

Κ' ὑστερα πάλι θ' ἀρθῇ ἐδῶ

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ (εἴρων)

Εὐχαριστῶ

ΠΑΣΚΙΝΩ

"Ὡς τόσο,

"Ἄν θέλετε ὡς γείτονας νὰ ἔρχεσθε ἐν ὄσῳ

Αὐτὸς ὁ τοίχος θὰ 'ναὶ ὀρθὸς

ΜΠΕΡΓΚΑΜΕΝ

Πολὺ καλὰ. Ποιὸς ξέρει...

"Ἴσως σᾶς κάνω τὴν τιμὴν...

ΠΑΣΚΙΝΩ

"Ἐρχεσθε χέρι-χέρι

Νὰ κάνωμε στὸ σπῆτι μου ἕνα πικέττο τώρα;

"Ἐνα πικέττο... νὰ περναῖ εὐχάριστα ἡ ὥρα

«'Αληθινά... Δέν έννοιωσες τόν τόσον έρωτά μου...»

(Καθ' έαυτήν)
Τι όμορφα πού γράφει αυτός

(άναγνώσκει)
«Σκληρή δέν μ' αγαπάς;
(Κουρελιάζει νευρικά τήν έπιστολήν)

Κύριε Περσινά καλά!...Θέλεις λοιπόν νά πās
Γιά ναύρης περιπέτειες και γλέντια... Μά έγώ
Δέν θα καθήσω μόνη μου στό σπίτι... Δέν άργώ
Κι' εύθύς τό στρίβω... Ποιόν αυτός πούγραφε αυτά

Αυτός πού στέλνει όμορφα και μεθυσμένα γράμματα
"Ας έλθη έτσι ξαφνικά... κι' εύθύς μαζί του τρέχω
Τόν αγαπώ τόν άγνωστο... όλα γι' αυτόν τά έχω
Θέλω... ποθώ ρομαντισμούς, γιατί ό κόσμος τούτος
Δέν έχει τίποτε γιά μέ... Πού είν' αυτός;

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

(έμφανιζόμενος με φωνή τρομεράν)

"Ιδού τος!...

ΣΥΛΒΕΤ (τρομάζουσα)

Βοήθεια!... τρέξε Περσινά... Και σεις μήν πλησιάζετε

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ (έρωτικώτατα)

Γιατί τό ύφος σας αυτό; Δέν πρέπει νά τρομάζετε
Είμαι έγώ πού έγραφα τά γράμματα! τί τρέλλα!...
"Εσείς τά βρίσκατ' εύμορφα. Λοιπόν σκληρή κοπέλλα
Νομίζω πώς έλέγατε πώς μ' αγαπάτε. Πρέπει
Νά φύγωμε και οι δύο μακριά.Κανείς νά μή μās βλέπει

ΣΥΛΒΕΤ (έν άμηχανία)

Σταθήτε!...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

"Α! με πέρνετε γιά κτίστη! τί καλά!...

Κτίστης άπ' έξω βρώμικος σās φαίνομαι, αλλά
Μάθετε πώς μαρκήσιος ό τίτλος μου είναι μόνο
Και τ' όνομά μου... Ντ' Ασταφοροκουερτσιτά! Μē πόγο
Τή δύστυχη ζωή περνώ. Κι' ή άρρωστη καρδιά μου
"Ηθελε ναύρη σύντροφο. Γιά τήν παρηγοριά μου
Είπες νά φύγωμε μαζί... Τό είπες και τ' ώρκίστηκες
Και γιά νά μπώ στους κήπους Σου, γιά Σέ έγινα
[κτίστης!...

(Με κομψή κίνησην πειά τό μιστρό, αποβάλλει
τό πρόστιμο καπέλο και τή λεωμένη μπέρτα
και παρουσιάζεται κομψότατος και λάμπων, φερων
ξανθήν περρούχαν και μουστάκι κατακτητικόν)

ΣΥΛΒΕΤ

Μά Κύριε!...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Ναί!... έμαθα τήν ιστορία όλη

"Από ένα κάποιον Στραφορέλ, πού γνώρισα στην πόλι
Κι' άμέσως έννοιωσα τρελλή άγάπη γιά τό θύμα
Γιά σās πού σās κορούιδεψαν...

ΣΥΛΒΕΤ

Μαρκήσιε...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Τι κριμα!

Και έπειδή επάνω του τώχε λιγάκι πάρει
Τόν σκότωσα!...

ΣΥΛΒΕΤ (τρομάζουσα)

Τόν σκότωσε!

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Με μία μοναχή σταθιά... Γιατ' είχα στό μυαλό μου
Δικαιοκρίτης νά γενώ.

ΣΥΛΒΕΤ

Μά Κύριε...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Καλό μου

Κορίτσι. Έκατάλαβα... Ρομαντισμό ποθείτε

ΣΥΛΒΕΤ

Μαρκήσιε...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Λοιπόν καλά!... 'Απόψε θ' άπαχθήτε

ΣΥΛΒΕΤ

Μά κύριε

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Στά σοβαρά

ΣΥΛΒΕΤ

Μαρκήσιε...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Τί τρέλλα!...

Λοιπόν συγκατανεύετε ώραία μου κοπέλλα
Αυτή τή νύχτα οι δύο μας φεύγομε' από δω πέρα
Και άν του στρίψη προς στιγμήν του δύστηνου πατέρα
Τόση χειρότερα γι' αυτόν

ΣΥΛΒΕΤ

Μά κύριε...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

"Αν όμως

Μās κνηγήσουνε—γιατί είν' αυστηρός ό νόμος—

"Ω! τόσο τό καλλίτερο

ΣΥΛΒΕΤ

Μά κύριε...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

"Αλήθεια.

Θά φύγωμε μαζί κι' οι δύο, χωρίς καμιά βοήθεια
Μιά νύχτα νάχη άνεμο ή και βροχή μεγάλη
Και με τά μέτωπα γυμνά εις τήν άνεμοζάλη
Θά φύγωμε!...

ΣΥΛΒΕΤ

Μά κύριε...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Αυτά έχει ό έρωσ!...

Θά φύγωμε μακριά άπ' εδώ νά πάμε σ' άλλο μέρος

ΣΥΛΒΕΤ

Κύριε...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Μακριά πολύ... σέ άλλα μέρη... Ξένα
Μέσα σέ δάση άπάτητα, σέ χώματα παρθένα

ΣΥΛΒΕΤ

"Οχι!...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Δέν έχω τίποτε. 'Αλλ' όμως δέν πιστεύω
"Οτι έσείς θα θέλατε νά είχα ..

ΣΥΛΒΕΤ

Μά...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Σās κλέβω

'Αλλά πρέπει νά ξεύρετε ότι τά γεύματα μας
Θάνε ψωμί... ψωμί ξερό, μόνο στά δάκρυά μας
Βρεγμένο

ΣΥΛΒΕΤ

"Ομως...

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

"Άλλως τε, γιά μās ή έξορία

ΣΥΛΒΕΤ

Μά κύριε

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

...τή νύχτα φως θάχωμε τή ματιά σας
Ούτε καλύβη!... Μιά σκηνή μαζί με τήν καρδιά σας

ΣΥΛΒΕΤ

Μία σκηνή;

ΣΤΡΑΦΟΡΕΛ

Ναί-ναί σκηνή!... Μήπως ζητάτε κάστρα ;
Μά...άν δέν θέλετε σκηνή, θ' άχωμε τότε... τ' άστρα!...

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Λαού

Μουσικός 'Αθηναϊκός Θίασος

Εις τό θεροσόλουστον του «Λαού» θεατράκι από
δεκαήμερον παίζεται με θριαμβευτικήν επιτυχίαν ή
νέα έλαφρά όπερέττα των κ. κ. Ν. Συνοδινού και
Οικονομίδη «Μοδιτρούλες».

Χάρις εις τό έργον αυτό τό Θέατρον του Λαού
κατακλύζεται από εκλεκτόν άκροατήριον και ώραιό-
χοσμον.

«Τντεάλ»

Όπερέττα «Λαουτάρη κλπ.»

"Η νέα όπερέττα του κ. Σακελλαρίδη «Μαρκής
Κοντός και Σια» χαράσσει ένα ακόμη σταθμόν θριαμ-
βου δια τόν συμπαθή μαέστρον, επίσης και δια τόν
θίασον όλόκληρον.

«Κοτοωούρη»

Θίασος Μαρ. Κετοπούλη

Τό «Φιλήστε με» τών Κενσόν κλπ., διεδέχθη ή έξω-
φρενική κομψία τών Ένεκέν και Βεμπέρ «Ο Κύ-
ριος τών 5 Μ. Μ.» ήτις παίζεται ήδη εις τό «Παλαι
Ρουαγιάλ» τών Παρισίων με καταπληκτικήν επιτυ-
χίαν.

'Αθηναίον

Θέατρον Τέχνης

"Η διεύθυνσις του θεάτρου Τέχνης με τήν διδα-
σκαλίαν του φιλοσοφικού έργου του Tirandello μās
έδωσε τήν εύκαιρίαν νά θαυμάσωμεν άφ' ενός τήν
άπαράμιλλον έρμηνειαν του βαθέως νοήματος του Ί-
ταλου συγγραφέως, τήν θαυμαστήν ύπόκρισιν τών
κ. κ. Σ. Μελά, 'Ηλ. Δεσπούνη, τής Δδος Παπαδάκη
και έν γενεί τήν εύσυνειδησίαν όλων τών ύποκριτών.

«Μοντιάλ»

Νέα 'Ελληνική Όπερέττα

"Ο όπερετικός θίασος του Θεάτρου Μοντιάλ παί-
ζει έναλλάξ τήν «Κυρία με τήν 'Ερμίνα» τήν «Μα-
ριέττα» και τήν «Κοντέσσα του Χορού» μέχρι τής
προσεχούς αναβίβάσεως τής ρωσικής Όπερέττας του
Valentin «Η μάγισσα τής Φωτιάς» δια τήν όποιαν
όμιλούν ένθουσιωδώς οι παρακολουθόντες τās
δοκιμιάς.

Όρνόμια

Μελόδραμα

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν εις τά «Όλύμπια» έ-
δόθη προς τιμήν τών έξ 'Αμερικής επανελθόντων
καλλιτεχνών του μελοδράματος έκτακτος καλλιτεχνική
παράστασις με τόν 'Ερνάνη του Βέρδη.

"Ελαβον μέρος οι κ. κ. Ν. Μοραίτης, Μ. Βλασό-
πουλος, Βλυσσίδης, κ. κ. 'Ελ. Βλαχοπούλου κλπ. Τό
έργον διεξήχθη μετ' άρκετής επιτυχίας.

Διονύσια

Γερμανική Όπερέττα

Εις τό θεατρον τής Πλατείας του Συντάγματος—
ξό όποιον γνωστός θεατρικός εύφήμως άπεκάλεσε

La tomba delle Impresse — έδωσε σειράν παραστά-
σεων ή Γερμανική όπερέττα.

Τό πρόγραμμα τής φιλοξενηθείσης όπερέττας ά-
προχαιομένου, ύποθέτει ή ότι μās εξέλαβον ως χελο-
νοβατούντας εις τό θεατρικόν αυτό είδος ή ότι ό
μνησθείς θίασος, λόγω τής άεννάου κινητοποιήσεώς του
δέν έχει ιδέαν τής τελευταίας παραγωγής τών συμπλ-
ρωσιών του συνθετών.

Κωστανή

Θίασο Κόκκου

Εις τό θεατράκι τής Λεωφόρου Συγγρού ό θίασος
Κόκκου εξακολουθεί τās παραστάσεις του με δρα-
ματα και κομηντί.

"Εδεν

Θίασος Ζ. Θάνου

Εις τό θεατρον του Θεσείου ήχοισεν ό νεοκαταρτι-
σθείς θίασος του κ. Ζ. Θάνου, του κ. Δ. Ζαφειόλου
αναχωρήσαντος μετά του υπ' αυτόν θίασου εις 'Ηρά-
κλειον Κρήτης.

'Αλκαζάρ

Θίασος Νίκα - Βεάκη - Νέζερ

Εις τόν θίασον του 'Αλκαζάρ συνεχωνεύθη και ό
θίασος του Κεντρικού και ήχοισαν τήν παρελθούσαν
Δευτέραν παραστάσεις με εκλεκτά έργα του παλαιού
και νέου δραματολογίου.

Πειραιεύς

Θίασος Πλέσσα

Εις τό θεατρον «Καραμάλη» ό συμπαθής κομικός
και θιασάρχης δίδει από τής παρελθούσης εβδομάδος
σειράν παραστάσεων με τελείως άνασχηκροτηθέντα
τόν θίασόν του.

'Από τās 'Εσωρχίας

Λουτρόκιον

Δύο Θίασοι

Εις τήν μικράν αυτήν Λουτρόπολιν φιλοξενούνται
και άντεπεξέχοντα δύο όλόκληροι θίασοι, ό θίασος
Πίτσας Βανδώσου — Κρασιώτη και Χαντά. Όπότε
άποδεικνύεται ότι οι λουόμενοι φροντίζοντες νά το-
νώσουν τās δυνάμεις των, δέν παραλείπουν νά ενι-
σχίσουν και δύο θεατρικούς οργανισμούς.

Θεσσαλονίκη

Θίασος Δίδων Νέζερ

Εις τό θεατρον «Μέγας 'Αλέξανδρος» ό θίασος
των Δίδων Νέζερ άριώτατος δίδει σειράν παραστά-
σεων με όπερέττες, δράματα, κομωδίες και επιθεο-
ρήσεις. Ό τύπος τής Θεσσαλονίκης άφιερώνει κολα-
κευτικώτατα άρθρα δια τόν θίασον αυτόν.

Κέρκυρα

Όπερέττα Δράμαλη

Τήν 27ην π. μηνός ό όπερετικός θίασος του κ.
Γ. Δράμαλη έκαμεν έναρξιν των παραστάσεών του εις
τό θερινόν θεατρον «Φοινίξ».

Ιωάννινα

Θίασος Καλαποθάκη - Βεργοπούλου

Είς τὰ Ιωάννινα εὐρίσκεται ἀπὸ ἡμερῶν ὁ νέος μουσικοδραματικὸς θίασος τῶν κ.κ. Καλαποθάκη καὶ Βεργοπούλου δίδων ἐπιτυχῶς παραστάσεις.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

«Αὐτὸ τὸ βούτυρο μούκατσε στὸ λαϊμὸν ἀτὶ διάολὸ, μὲ σπαρματάστέ τὸ χεῖρ φτιάσει»

Γνωστὸς ὀπρετικὸς θίασος πρὸ μερικῶν χρόνων εὐρίσκετο σὲ μιὰ Πελοποννησιακὴ πόλι δίδων παραστάσεις.

Εἰς τὸν θίασον αὐτὸν ἦτο, καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα, γνωστὸς συμπάθης κωμικὸς καὶ γνωστότερος διὰ τὴν καταδεικτικότητά του εἰς τοὺς ὑποδεεστέρους του. Ὡς ἦτο ἐπόμενον μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κορίστες, ἐν οἷς καὶ... ὁ Μητσάκης, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ διακεκριμένου κωμικοῦ, ἔβαζαν καθε βράδυ μετὰ τὸ θέατρο μεγαλοπρεπῆ γκιουβεταίδα, ἐπιδαμνέοντες πολλὰ πλάς καὶ ποικίλας περιποιήσεις πρὸς τὸν τιμῶντα τὴν μεταμεσονύκτιον καλλιτεχνικὴν τράπεζαν κωμικόν.

Τὸ πρῶγμα, ἦκιστα δυσάρεστον διὰ τὸν ὀλίγον γαίλοκοιδῆ καλλιτέχνην, τοῦ ἐπέτρπε, ἀφοῦ τὴν ἐπέτρπωνε γηρακοσειδῶς, νὰ ἐκφράζη ἀνεπιφύλακτα τὰ συγχαρητήριά του διὰ τὸ νόστιμον μαγεῖσμα τοῦ Μητσάκη καὶ ἐν γένει τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τοὺς ἀμφιτρόνας ὑποτακτικούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο καὶ ἡ πλήρης ρεαίνας γαστέρα γνωστοῦ πυθαγόστρου ὑποβολέως.

— Μπράβο μπρὲ Μητσάκη. Γεῖα στὰ χεῖρα σου τί πρῶγμα ἦτανε αὐτό. Λουκοῦμι!

Εὐρήσθω ἐν παρόδῳ, τὰ λουκούλια αὐτὰ τραπέζια ἐλάμβανον χώραν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ στενωτέρου ἀποκλεισμοῦ (μερίμνη ἀειμνήστου Ζωννάου).

Τὰ πρῶγματα ἐπήγαιναν ὅπως θέλει ὁ Θεός, πού μιὰ μέρα τὸ δαμόνιον ὑπεισέφρυσεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Μητσάκη καὶ τῶν ἄλλων καὶ ἐσκέφθησαν νὰ συμπεριλάβουν εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τὸν ἀνελλειπῶς τιμῶντα τὸ τραπέζι διὰ τῆς παρουσίας του κωμικόν.

Τὴν ἀποφράδα ἐκείνην μεταμεσονύκτιον συγκέντρωνται, λόγῳ τοῦ ὅτι ποῦ ἄλλας τὰς ὑπερανθρώπους προσπαθείας δὲν ἀνευρέθη ἄρτος, ἀπεφασίσθη νὰ σταλοῦν στὸ φουῆρον πατάτες μὲ ἄφθονο ντόπιον ἀγνὸ βούτυρο, τυράκι, καμιά σαλατίτσα κρασάκι ὅπως πάντα ἄφθονο. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη νὰ μπῆ στὸ ρεφενὲ καὶ ὁ λεγόμενος.

Ἐτελείωσε ἡ παράστασις, ἔγινε ἡ ἐκκίνησις καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ ταβερνεῖο ὅπου ἡ πῆλινη πατέλλα τοποθετημένη εἰς τὸ κέντρον τοῦ τραπέζι ἀνέδυν ὀσμὴν τόσον γευστικὴν ἀπὸ τὰ μπαχαρικά καὶ τὸ βούτυρο, πού θὰ ἔμπορῶσε νὰ δημιουργήσῃ προσώρους τοκετούς.

— Τί καλὰ ἔχουμε παιδιὰ ἀπόψε;
— Πατάτες στὸ φουῆρον σκέτες.
— Σκέτες ἄ στὸ διάβολο. Εἶνε δυνατὸν αὐτὴ ἡ μυρουδιά νὰ εἶνε ἀπὸ σκέτες πατάτες;
Καὶ ἐξήμνει, ὁσάκις κατὰ λάθος ἤρουν οἱ μαελλες του, ὁ συμπάθης κωμικὸς, τῆς πατάτες τὴν «τύφλα νάχη τὸ κοράς».

Ἦλθε κ' ἡ ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ.
— Πόσο εἶναι κύρ Δημήτρη ὁ λογαριασμός;
— 20 δραχμὲς παιδιὰ.
— Ἡμαστέ πέντε, ἀπὸ ἕνα τσοσάρι ὁ καθένας συμπληρώνει ὁ προγαστῶρ ὑποβολεύς.
Ὁ φίλος μας δαγκώθηκε καὶ τρέμων συνεπλήρωσε τὴν τετάρτην δραχμὴν μὲ γαζέτες, ξηροβήχων.
— Αὐτὸ τὸ βούτυρο μούκατσε στὸ λαϊμὸ.
— Τί διάολο μὲ σπαρματάστέ τὸ χεῖρ φτιάσει αὐτὸ τὸ φαί; μ' ἐπνεξε.

Mr odi Capella

ΑΝΟΙΚΤΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἄξιότιμον Διευθυνσιν
«Περιοδικῶ «Ἑλληνικὴ Τέχνη»
Ἐνταῦθα

Μετ' ἐκπλήξεως εἶδον δημοσιευομένην εἰς τὸ ὑμέτερον Περιοδικὸν ἄγγελαν, κατὰ τὴν ὅποian ἀναφέρεται ὅτι θὰ ἐλάμβανον μέρος εἰς Μελοδραματικὴν παράστασιν δοθησομένην ὑπὸ τοῦ Κου Εὐαγγέλου Μαγκληβέρα.

Διαψεύδω διὰ τοῦ κληρονομηματικότερου τρόπου τὸ τοιοῦτον, καθ' ὅσον ἀπὸ δύο περὶ τοῦ μηνῶν, πού εὐρίσκομαι εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανακάμψασα ἐξ Εὐρώπης πρὸς ἀσβλήθην ἐξ ἀσθενείας. Ἐξ ἧς μόλις ἀνέλαβον καὶ ἐτι καθ' ὅσον αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ προαναφερθὲν ὄνομα οὔτε εἶδον οὔτε ἐγνώρισα.

Ἐν τούτοις θὰ ἐμφανισθῶ, ὅπως ἐλπίζω, πρὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κοινοῦ προσερχῶς εἰς Μελοδραματικὴν παράστασιν τὸ τοιοῦτον ὅμως θὰ πράξω δι' ἰδίῳ μου λογαριασμὸν καὶ μὲ τοὺς Καλλιτέχνας τῶς ὁποίους ἐγὼ θὰ ἐκρίνω καταλλήλους καὶ θὰ ἐξέλεγον.

Εὐελπιστοῦσα ὅτι θέλετε καταχωρήσει τὴν ἐπανδρωσὶν ταύτην σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἔκφρασιν τῆς ὑπολήψεώς μου

ΦΑΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΥ

Κε Διευθυντὰ

τῆς εἰκονογραφημένης «Ἑλληνικῆς τέχνης»

Ἐνταῦθα

Σὰς παρακαλοῦμεν ὅπως εὐαρεστοῦμενοι δημοσιεύσῃτε ἐν τῷ ὑφ' ὑμῶν ἐκδομένῳ Περιοδικῷ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Μύρων» κρυπτομένου ἐπιπολαίου καὶ ἀνοήτου ἀρθρογραφικοῦ τοῦ περιοδικῶ «Σφαῖρα», ὅτι δὲν ἔχομεν οὐδένα νὰ φοβηθῶμεν διότι οὐδενὸς ἐγίναμεν ὄχληροι.

Ἄν ἡ ἄμεπτος ἐκτέλεσις τοῦ μουσικοῦ προγράμματός μας ἀπέσπασε τὸν θαυμασμὸν τῶν μουσικῶν, ἐν οἷς καὶ τὴν προσοχὴν τίς οἶδε τίνος δεσποινίδος, καὶ τὸ τοιοῦτον θίγει τὸν ἐρωτικὸν δεσποτισμὸν τοῦ ἀρωματισμένου ἡρώος σὰς παρακαλοῦμεν καὶ ἄλλιν, νὰ δηλώσῃτε ὅτι ὡς καλλιτέχνη ἀδιαφοροῦμεν διὰ τὸ φουρτούνιασμα τῆς ἐρωτῶντος καρδίας τοῦ μεμνημένου ἀρθρογράφου τῆς «Σφαῖρας»

Μετὰ πάσης τιμῆς

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸ τρίο Ἀραουσοῦ.

Καφεζοποικεῖον Χρυσουπάθη

ΓΑΜΟΙ

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας καὶ ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικ. Βασιλείου μετὰ τῆς Δοσ. Βασιλικῆς Φραγιά.

“ΟΝΕΙΡΟΠΛΑΝΟΙ,”

EDMOND ROSTAND

Ἐμετρος Μετάφρασις

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ὁ Μασσιᾶκος

Γιὰ κυττάτε ρὲ ρεζιλίγια!
Ἦστερα σοῦ λένε πὼς εἶσαι νευρικός καὶ παραφέρνεσαι. Μὰ πὼς θέλεις ἀδερφάκι νὰ κρατήσω τὴν ψυχρότη μου ὅταν βλέπεις πὼς ὀλάκερο τὸ κ' ἄτος εἶναι ἀπασχολημένο μὲ τὸ Μπασσιᾶκο; Πὼς σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μ' ἀνέβῃ τὸ αἶμα στὸ κεφάλι ὅταν πάω

τρεῖς βραδυὲς σπῆτι μου καὶ δὲν βρίσκω τὸ τρυφερὸ ἡμῖς;
— Πού ἦσουνα μωρὴ;
— Ἦμουνα μὲ τὴν Κερὰ Μαρί, μὲ τὴν κέρη Μαστρονέτη, τὴν κερὰ Δέσπω.
— Καὶ πού εἶχες πάει μωρὴ;
— Νά... πήγαμε καὶ περιμέναμε στὸν Παλῆ στρατῶνα νὰ δοῦμε τὸ Μπασσιᾶκο.
Τὴν ἄλλη τὰ ἴδια, μούχε πάει στὸ Γουδί, καὶ τὴν Τετάρτη μάγκες

μούρτε στὸ σπῆτι στῆς 10 τὸ πρωί.
— Πού ἦσουνα μωρὴ ὅλη τὴ νύχτα;
— Πού ἦθελες νά μ' αἰ; Εἶχαμε πάει ὅλες ἡ γειτόνισσες στὴ Μαλακάσα πού σκοτώσανε τὸ καῦμένο τὸ παλληκᾶρι τὸν Τηλ. Μπασσιᾶκο.
— Χλάου, μιὰ μυχτὴ στα πλευρὰ χράου μιὰ ἀνάποδη στα μούτρα, χράου ξερίζωμα τῆς κοτσίδας.
Νὰ μωρὴ νὰ σοῦ δεῖξω γῶ.
Ἄδερφάκι γιὰ πρώτη φορὰ τὴ χειροτενεῦσα χωρὶς νὰ σηκῶσῃ τὴν ὑψηλὴ στὸ ποδᾶρι. Μῆτε ἕνα δάκρυ.
— Κυρὰ Μίσταινα, ἀκούστηκε ἡ κατσίκα τοῦ γείτονα νὰ τὴν φωνάζει.
Ἐβγήκε στὴν πόρτα καὶ σὰν νὰ μὴν ἐσὺμβηκε τίπο α ἄρχισαν τὴ συζήτησι γιὰ τὸ Μπασσιᾶκο καὶ νὰ τὸ κλάμμα, πρωτεβρόχια!
— Ἄχ τὸ καῦμένο τὸ παλληκᾶρι, ἡ δική μου.
— Κρίμα στὴν λεβεντιά του, ἡ ἄλλη.
— Οἱ κακοῦργοι, οἱ φονιάδες τὸ φάγανε τὸ παιδί.
— Κρίμα στὸ παλληκᾶρι καὶ νὰ τὸ δάκρυ λὲς καὶ τοὺς σκοτώσαν τὸν πατέρα.

Δὲν ξέρω ἂν ξηγιέμαι μὰ δὲν εἶναι κατάστασι αὐτὴ. Μπορεῖ νὰ χάνουμε στὴ φωτιά ὅταν τὸ καλέση ἡ κακιά ὥρα, μπορεῖ ν' ἀνοίγω κευμπότρες ζερβόδεξα μὰ δὲν εἶμαι κατὰ βάθος κακοῦργος, δὲν διψῶ γιὰ αἶμα γιὰ τὸ χάλασμα ὅμως τοῦ ὑποκείμενου αὐτουνοῦ δὲν μὲ νοιαξε ὀλότελα
Νὰ σφάξης μάγκα ἔναντε, δυὸ ἐξήντα, ἕνα τάγμα ἄμα κιντυνεῖ ἡ φιλοτιμία σου, μὰ νὰ σκοτώσῃ γιὰ λεφτά... θὰ στὸ φάω τὸ λαρύγγι. Ἐδῶ σκοτώσανε ἕξη πρωθυπουργούς καὶ δὲν κουνίθηκε κανένας καὶ γιὰ ἕνα ληστὴ κινητοποιήθηκε ὀλάκερη ἡ Ἑλλάδα. Κιντύνεφε νὰ πέσῃ μιὰ Κυβέρνησι. Γιὰ ποιόνε... γιὰ ἕνα κοπέλλι.
Ἐνα μόνάχα ἔχω νὰ πῶ γιὰ τὸ Μπασσιᾶκο πὼς ἡ θανάτωσί του δὲν ἦταν ἡ ποινὴ του. Τὸ μεγάλο μαρτύριό του ἦταν ἡ ἀναβολὴς. Κάθε πάνοιγαν τὴ φυλακὴ του καὶ τὴ μετὰ κλειναν χωρὶς νὰ τὸν κόβουν ἦτανε καὶ ἕνα μαχαίρωμα στὴν καρδιά του.
Μόνε γι' αὐτό, γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε τὸν σῆχτο μου.

Μίστες Τζεμάλης

ΔΙΑ ΤΟΝ ΩΡΑΙΟΚΟΣΜΟΝ

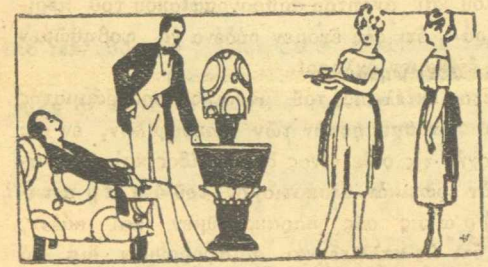
Τὸ ξηρὸν δέρμα

Ἡ κατάστασις αὐτὴ πολλάκις προξενεῖται ἐκ τῆς χρήσεως σαπῶνος μεριέχοντος ὑπερβολικὴν δόσιν καλίου (σόδας) ἢ ἄλλων προϊόντων περιεχόντων μεγάλην ποσότητα οἰνοπνεύματος ὡς τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας. Ἐτέραν αἰτίαν τῆς ξηρότητος τοῦ δέρματος ἀνευρίσκουμεν εἰς τὴν χρῆσιν κρεμῶν κατεσκευασμένων μὲ γλυκερίνην, καθότι ἡ οὐσία αὐτὴ ἔχει ἰδιότητα ὑδροσκοπικῆς, δηλαδὴ ἀπορροφᾷ τὴν ὑγρασίαν.

Οἱ ἀτμοσφαιρικοὶ ἐπίσης ὄροι ὡς ὁ παγετός, οἱ ξηροὶ καὶ δομεῖς ἀνεμοὶ, ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης κλπ. ἐξασκοῦσι παρομοίαν ἐπιρροήν.

Ὅταν τὸ δέρμα εἶνε ἐστερημένον τῶν φυσικῶν ἐπιχοισμάτων του κατ' ἀνάγκην ὑποφέρει ἐκ τούτου ἡ χροιά τοῦ προσώπου, καὶ αὐτὴ ἄλλως τε ἡ γενικὴ ὑγιεινὴ κατάστασις τοῦ σώματος ἀπαιτεῖ ὅπως θεραπευθῇ ἡ ἀνεπάρκεια αὐτὴ. Καὶ ἤδη τίθεται ἡ ἐρώτησις: ποῖαν λιπαρὰν οὐσίαν ἢ ἄλλην ἀνάλογον πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ πὼς νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν.

Ἡ κατάλληλος οὐσία θὰ ἦνε ἐκείνη τὴν ὁποίαν τὸ δέρμα δύναται ν' ἀπορροφήσῃ ταχέως· πρέπει νὰ ἦνε οὐσία ὁμοία πρὸς τὸ φυσικὸν λίπος· οὐσία σιτπνὴ, ἀπαλὴ καὶ μὴ ἀλλοιομένη. Συνιστάται ἐκθύμως ἡ Κρέμα Νυμφῶν.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Ἐκεῖνος πού σκεῦασε καὶ δὲν ἐπάρμοσε τίς γνώσεις του μοιάζει μ' ἐκεῖνον πού ὠδήγησε τὰ βῆδη του στὸ χωράφι (ὄργωσι) καὶ δὲν ἔσπερε.

Ὅταν κάνεις καλύτερός σου ἀρχίζει νὰ μιλεῖ, δὲα κί' ἂν μπορεῖς νὰ ξέρεις μὴν τοῦ ἀντιλέγεις.

Ἐκεῖνος πού κάθεται κοντὰ στοὺς κακοὺς, δὲ δοκιμάζει καλὸ.

Ἐκεῖνος πού φιλονεικεῖ μὲ μεγάλους χύνει τὸ ἴδιον τοῦ αἵμα.

Ἐκεῖνος πού δὲν ἀκούει τίς συμβουλὲς ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούῃ ἐπιπλήξεις.

Ἡ εὐλάβεια δὲ θὰ βγεῖ ἀπὸ σῶμα πού στερεῖται λογικὸ, καὶ φουντούκι κούφιο δὲν εἶναι γιὰ ἐμπόριο.

Μὴν περηφανεύεσαι πολὺ γιὰ τὴν ἐπιτυχία πού εἶχε ὁ λόγος σου. Σκέψου πὼς οἱ περισσότεροι, πού σ' ἀκούσαν εἶσαν ἀμαθεῖς.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ, 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

Μετοχικόν ταμείον
'Αποθεματικά κεφάλαια
Καταθέσεις

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

Δρ. 240.000.000
> 60.000.000
> 3.700.000.000

Κεντρικόν Κατάστημα εν 'Αθήναις

'Υποκαταστήματα :

'Αγ. Νικόλαος, 'Αγρίνιον, 'Αλμυρός, 'Αμαλιάς, 'Αμφίση, 'Αργοςτόλιον, 'Αρτα, 'Αταλάντη, Βίλος, Βόλος, Γκιουμουλτζίνα, Γόθειον, Δεδαγαγίς, Δημητσάνη, Δρέμα, 'Εβρουσα, Ζέφυρος, 'Ηράκλειον, Θεσσαλονίκη, Θήβαι, 'Ιθάκη, 'Ιωάννινα, Καβάλλα, Καλάβρυτα, Καλάμαι, Καρδίτσα, Καστοριά, Κέρκυρα, Κοζάνη, Κόρινθος, Κύθηρα, Κύμη, Κυπαρισσία, Λαμία Λάρισα, Λεβαδεία, Λευκάς, Μεγαλόπολις, Μεσολόγγιον, Μεσσήνη, Μυτιλήνη, Ναύπακτος, Ναύπλιον, Ξάνθη, Παζοί, Πάτραι, Πειραιεύς, Πόρος, Πρέβεζα, Πύλος, Πύργος Ρέθυμνος, Σάμος, Σέρραι, Σουφλίον, Σπάρτη, Σύρος, Τρίκαλα, Τρίπολις, Φλώρινα, Χαλκίς, Χανιά, Χίος.

'Εκδόσεις τραπεζικῶν γραμματίων. Προεξοφλήσεις Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρῳ τίτλων
> ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

'Ανοίγμα πιστώσεων ἔναντι φορτωτικῶν (Credits documentaires).

Χορηγήσεις δανείων εἰς γεωργικηματοσίας.

'Υπηρεσία 'Εθνικῶν Δανείων καὶ διαφορῶν ἄλλων Δανείων καὶ Μετοχῶν.

Εἰσπραξίαι ἀξιών.

Καταθέσεις ἐν ὄψει ἀπλαῖ καὶ εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ.

» Ταμιευτηρίου.

Φύλαξις χρωματῶν, αὐτοσίου χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων.

ΕΡΓΟΛΗΠΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Μ. ΤΖΙΒΡΑ & Γ. ΣΚΟΥΤΕΛΑ

'Οδὸς Βερανζέρου 24.

(Στοὰ Λοδῆ)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μόνον εἰς τοῦ

ΕΥΑΓΓ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

'Ακαδημίας—Σίνα (Μέγαρον Παντελῆ)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διευθυντῆς Λαϊκῆς Κλινικῆς 'Αθηνῶν

'Επισκέψεις 9-12 π.μ. 3-6 μ.μ.

Μάγνη 88 (πλατεία 'Ανεξαρτησίας)

Κ. ΜΠΡΙΟΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 4

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

BENZINĒ : PRATTS

ΕΛΑΣΤΙΚΑ : WALTER MARTINY

—Πωσώ!! Κατίνα! Για δὲς τὴ ντεμουαζέλλα στὸ ἀντικρονὸ τραπεζάκι χάλια ἔχει!

—Τί ;

—Δὲν βλέπεις ;

—'Ἐχει ἓνα σωρὸ στίγματα στὸ πρόσωπό της.

—Ναῖά λήθεια !

—'Αν τὴν γνωρίζεις καυμένη πὲς της νὰ μεταχειρισθῆ Κρέμα Νυμφῶν καὶ ἀμέσως θὰ γείνη καλά.

'Ἐτσι ἤμουν καὶ ἐγώ, ἀλλὰ ἀφ' ὄτου ἄρχισα νὰ μεταχειρίζομαι τὴν κρέμα αὐτὴν ἔγινά ἀμέσως καλά.

Dr Παν Ν. Παπαπναγιώτου
ΣΤΟΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Χειρουργὸς 'Οδοντίατρος

'Αριστοῦχος 'Εθνικοῦ Πανεπιστημίου

39 Γερανίου 39 9-12 3-7

ΜΟΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΙΝΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
ΟΙΚΟΥ Ε Α. ΤΟΥ'Α

'Υποκαταστήματα: 'Αθήναι Προαστείου 3

Πειραιεύς Ναυάρχ. Μπίτη 23

Παρακαταθήκη εἰς ὅλα τὰ καλά 'Εδαμιμωπλεῖα, Ζωθεστιατόρια καὶ 'Εστιατόρια.

Γεν. 'Αντιπρόσ. Ν. Σ. Μεταξᾶς

ΝΕΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ

Δ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΧΑΤΖΗΜΕΛΕΤΗ

ΤΟ 'ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ.,

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

'Ενοικιάζονται Δωμάτια Πολυτελῶς 'Επιπλησμένα
ΟΔΟΣ ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝΟΣ 2 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

'Οδὸς Σαλαμίνος καὶ Μ. 'Αλεξάνδρου 78

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Νίτσα—Λοιπὸν αὔριο. Τώρα ἔχω δουλειά.

Λιλή—Στάσου καμμένη νὰ σὲ ἰδῶ λιγάκι.

Νίτσα—Βιάζομαι. Εἶμαι γιὰ τοῦ Ντιντῆ.

Λιλή—Μὰ δὲ μοῦ λέτε ἐπὶ τέλους τί ἐστὶ αὐτὸς ὁ Ντιντῆς ;

Νίτσα—Μὰ ποῦ ξης λοιπὸν, στὴν 'Αθήνα ; Δὲν ἔρεεις ποῖός εἶν' ὁ Ντιντῆς ;

Λιλή—Θὰ μὲ σκάσης καμμένη, πὲς μου νὰ μάθω κ' ἐγὼ αὐτὸν τὸν περιφρημο Ντιντῆ ποῦ ὄλες μιλοῦν γι' αὐτόν.

Νίτσα—Πᾶμε νὰ στὸν γνωρίσω. Εἶναι αὐτὸς ποῦ πήρε τὸ ρεκόρ στὸ «A LA GARÇON» κόψιμο τῶν μαλλιών.

Λιλή—'Α νὰ σὲ φιλήσω Νίτσα μου. Καὶ ποῦ ἔχει ἀτελιέ ;

Νίτσα—Στὴν ὁδὸ Χαλκοκονδύλη 5-Κουρεῖον Λινάρδου καὶ Κορμακοπούλου. Πᾶμε.